

A hatalom kulcsa

Regény — Irta: Georg Fröschel

(11)

- Redelgan.
- Nyugdíjazom őt. Munkakörét Edmont Duc veszi át teljhatalommal felruházva.
- A titkár ismét meghajolt.
- Érti? ... teljhatalommal ...
- A titkár bólintott.
- Ezenkívül összes állomásainkra adja le a sárga jelzést. Résen kell lennünk.
- A vezérigazgató lakkeipőjének orrát tanulmányozta s igen komoly hangon így szólt:
- Intézetünk veszélyben van.

VIII.

Willovsky a diványon feküdt s egy csomó cigarettát szívott már el, de hiába gondolkodott beszélgetése felett a vezérigazgatóval, csak nem tudott kedvező eredményhez jutni. Az a szerep, melyet a játékbank Lung tanár tragédiájában játszott, még mindig igen homályos volt. Egyes pillanatokban hazugságoknak tartotta az őszszakállu vezérigazgató minden egyes állítását, de aztán mindig észbe jutott az őszinte és nyílt hang, melyet a kaszinó vezetője használt s ilyenkor hajlandó lett volna oly megoldásra, mely az ő számára mindenesetre igen kényelmes lett volna. Ha a vezérigazgató ugyanis igazat beszélt, akkor nem volt itt semmilyen rejtély, Lung szívszélhűtésben halt meg s Willovsky nyugodt lelkiismerettel hazautazhat.

De a magántanárban még annyi flegma se volt, hogy saját magát becsaphatta volna. A vezérigazgató egyetlen mondata felkeltette gyanúját s e mondat körül repkedtek most a gondolatai órák óta, anélkül, hogy célhoz jutott volna. Mit jelentsen az, hogy a bank feje nem is volt megütközve azon, hogy egy idegen ember behatolt a halott Lung dolgozószobájába, hanem csaknem megijedt, hogy csak egy és nem két idegen hatolt be oda? Talán tudott a vezérigazgató az egyikről, vagy talán ő maga volt a megbízója? De hogyan jött volna ekkor arra a gondolatra, hogy még egy ismeretlennek kell lennie s mit kerestek egyáltalában Lung írásai közt.

Willovsky végül is belátta, miszerint az ő egyetlen feladata egyelőre Lung és a játékbank közti viszony kiderítése, mert az elbeszélés a tanár érdemeiről Monte Carlo építése körül valóban nem látszott egyébként mesénél.

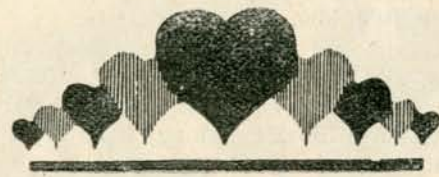
Este igen kényelmes tempóban öltözött fel a magántanár. A bőröndje ott állt nyitva a szoba közepén, onnan kellett kihalásznia a dolgokat.

Amint a kaszinó előtti térre érkezett, az volt az érzése, mintha valami rossz operettben szerepelne. A pálmák közé vakító ivlámpák voltak szerelve, az égen a hangulatos hold, elegáns emberek tömege és távoli jazz-zene adták a kulisszákat.

Willovsky bement a játékkaszinóba.

A játékkermek nem hatottak rá a meglepetés erejével; jól ismerte már mindezt regényekből és novellákból, a zöld asztalokat, körülöttük az izguló embergyűrűt, a croupier monoton hangját a hatalmas szobák pokoli zajában, bankjegyek suhogását, a szenvedélyt a játékosok arcában, — mindezt annyira ismerte, hogy csalódott a valóságban. Mindaz, amit látott, nagyjában megfelelt ugyan a leírásoknak, de a valóság úgy hatott ehhez képest, mint valami szürke fotográfia a színekben pompázó olajfestmény mellett.

A bronz- és aranszínekben csillogó koncertterembe ért, ahol egy egyveleget hallgatott meg valami olasz operából, a zenét egy kitűnő zenekar szolgáltatta. Majd egy pohár whiskyt ivott meg szódavizzel, aztán visszatért a játékkerembe.

A SZIVBAJOK

különösen veszedelmesek, mert a legtöbb esetben sejtelmünk sincsen a szervezetünkre gyakorolt káros hatásokról. E betegségek egy nyugalmas, de a modern orvosi tudomány minden technikai vívmányával ellátott fürdőben való kezelést igényelnek, ahol annyi gyógyeszköznek kell lennie, hogy az orvosnak minden esetben módjában legyen individuális gyógymódot alkalmaznia.

E követelményeknek csak az idillikus vidéken fekvő, immár világhírű

Poděbrady-Fürdő,

felel meg. Ez az Elbe menti síkságon elterülő csodaszép kertváros egy drányira van Prágától. Poděbrady kiváló eredményeket ért el a cukorbeteg, köszvény, elhízás, női bajok és vérszegénység kezelésében. Prospektust szívesen küld a fürdőigazgatóság.

Az előidény megkezdődött.

Idáig meg se próbálta, hogy odaférközzék valamelyik játékasztalhoz s a zöld posztót magát is megtekintse. Az asztalokat oly sűrűn állták körül, hogy a kilátástalanság a tömegben keresztüljutni, elijesztette Willovskyt a kísérlettől is. De most, hogy megint az asztalok között sétált, az embergyűrű szélén ismét megállott. És ekkor az történt, hogy hirtelen egy uccáska nyílt meg előtte szinte láthatatlanul s a tömeg majdnem előrelökte őt egészen az asztalig. Előtte egy ur ült kinekeset érő székek egyikén, de amint Willovsky odaért, az ur éppen befejezte játékát, összeseperte a bankókat, melyek előtte feküdtek, teletömökölte velük összes zsebeit s finom meghajlással átengedte helyét a magántanárnak.

A következő percben Willovsky ott ült már a zöld asztallap előtt, melyet sárga egyenes vonalak egyenlőtlen mezőnyökre osztottak fel, közvetlenül előtte állt a roulette masina, melyben éppen pokoli táncot lejtett a fehér elefántesontgolyó. S most, hogy e mezőnyöket és számokat itt látta maga előtt s amint látta, hogy itt nem öfrankosokról, de nagyon is sok aranyról és bankjegyről van szó, amint magán nyugodni érezte egy pillanatra a croupier metsző nézését, Willovsky azonnal elvesztette fölényét. Úgy érezte, hogy mindenki őt figyeli, mintha mindenki tőle követelt volna valamit. Hogy az ember elterelje magáról ezt az általános figyelmet, ennek csupán egy módja volt: játszani kellett. Ösztönszerűen tárcájába nyult, bankót vett ki belőle s az egyik mezőnyre dobta azt. E pillanatban azt sem tudta, mennyi pénzt tett meg, azt sem, mit jelent a mezőny, csak azt látta, hogy egy pillanattal később megjelent a croupier hófehér lapátja és beseperte a pénzt.

Willovsky oda sem nézett. Azt érezte, hogy mindenki kineveti őt most. Rossz mezőnyre tett tehát, ügyetlen és

ostoba volt. Nem a veszteség bántotta őt, hanem az a kínzó gondolat, hogy tapasztalatlansága révén egy kómi-
kus figura lett itt belőle.

Gyors mozdulattal kihuzta pénztárcáját, miközben a ruhatári szám kiesett belőle; Willovsky a 132-es számot látta maga előtt a sárga cédulán. Gondolkodás nélkül e számokat tette meg. Először csak egy bankjegyet tett meg, most hármat.

Zugva forgott a golyó a gépben s a fehér lapát ismét megjelent. De ezuttal otthagya Willovsky bankóit s egy pillanat múlva egy ismeretlen kéz hatalmas dombot helyezett eléje, mely aranyokból és bankjegyekből állott.

Föllélegzett. Most tehát jól játszott, most senki sem nevezhette ki őt. Körülnézett. Egyetlen tekintettel sem találkozott, de jól tudta, hogy megint csak ő a közfigyelem tárgya. Mint láthatatlan drótháló, úgy vette őt körül az emberek izgalma. Most már nem érezte magát tanácstalan-
nak, mert bebizonyította, hogy ezen a küzdőtéren is meg-
állja helyét.

Hideg ujjakkal belenyúlt a pénzcsonóba s most két bankjegyet helyezett egyetlen mezőnyre. Ismét a ruhatári jegy számai szerint tette ki a pénzt. Vesztett, de mit jelentett ez a veszteség a pénzhalomhoz képest, mely a második játszából ott hevert előtte. E pillanatban megvillant benne első és egyetlen játékötlete, a SZISZTÉMA: nyereség után kisebbiteni, veszteség után nagyobbítani a tétet.

Azt hitte, hogy ezzel az ötlettel egy legyőzhetetlen feyvert talált meg a bank ellen, mert így veszteségét mindig behozhatta, de a kisebb téttel megakadályozta a bankot abban, hogy a nyert pénzt visszavegye tőle. Ugy érezte magát, mint a lovas, aki a megbokrosodott lóval küzd, de biztos benne, hogy a lovat végül is aláveti saját akaratának.

Willovsky alaposan nekifeküdt a játéknak. Mindegy volt, mely mezőnyökre helyezi tétjeit; ebben nem lehetett a véletlennek törvényeket előírni, de tétjeit pontosan szisz-
témája szerint szabályozta. A szerencse kegyes volt hozzá. Előfordult ugyan, hogy több tétje elveszett egymásután, de mindig kifogott egy nyereséget, mely bőségesen kárpó-
tolta.

Még mindig az volt az érzése, hogy minden oldalról figyelik, de most már éppen ez nyugtatta meg őt s visz-
szaadta önbizalmát. Művésze volt a játéknak s megmu-
tatta a bábész tömegnek, hogyan kell játszani. Oly könnyű volt az egész! Willovsky kevésbé örült a pénznek, mint saját bölcsességének, mellyel azt megnyerte.

Mikor a croupier bejelentette az utolsó három játsz-
mát, Willovsky fölállt s hanyag mozdulatokkal dugdosta be a pénzeket zsebeibe. Ötvenezer frankot nyert. E pillan-
tban úgy találta, hogy a pénz a legnevetesebb dol-
log a világon s ezt a véleményét abban az ironikus mo-
solyban juttatta kifejezésre, mellyel a croupiertól és a játékosoktól elbucszott.

A kaszinó előtt cigarettára gyújtott, a kivilágított tér-
ren át, kellemes érzések közepette egy sötét fasorba ju-
tott a közeli parkban. Senki sem volt itt, csak a tavaszi éjszaka csillagai világitottak a pálmák között.

Willovsky művészi lendülettel átvette vállán az es-
télyi felöltőt s mind beljebb és beljebb jutott a parkban. Egyszerre csak gyors, de csoszogó lépteket hallott maga mögött s valaki újját tette a Willovsky vállára.

Hirtelen megfordult s kis, vézna férfit látott maga előtt, aki az aggastyánok szétfolyó mosolyával nézett rá.

— Ne menjen ily messzire a sötétben, — mondta az idős férfi.

— Miért nem? — kérdezte Willovsky szörnyű megle-
petéssel, melyet nem is leplezett.

— Aki tudja, annak vigyáznia kell!

— Mit tudok én és mire vigyázjak? — szerette volna Willovsky megkérdezni, de már nem volt ideje rá, mert

az aggastyán ugyanazokkal a csoszogó léptekkel elietett.

Willovsky először dühösen tovább akart menni s fi-
gyelmen kívül hagyni az intést, mely talán inkább koldu-
lás akart lenni. De aztán eszébe jutott a rengeteg pénz a zsebében s visszafordult a kivilágított térre.

Mikor hazaért s levetkőzött, keresgélni kezdte a mell-
gombok fekete bőrskatulyáját. Pontosan emlékezett rá, hogy az asztalon hagyta. Amint bőröndjét kinyitotta, hogy kivegye belőle hálóöltözetét, ott találta a bőrtokot a fehér-
nemű között.

Átkutatták volna a szobáját, kinyitották volna a bő-
röndjét és kirabolták volna? Mindent átnézett, semmi sem hiányzott s a bőröndben úgy volt minden, ahogy otthagya. Ugyáltszik, mégis téved. Gondosan magára zárta az ajtót, levetkőzött s bebujt az ágyba, de a bankjegycsomót előbb a fejpárnája alá dugta. Igen fáradtnak érezte magát s gon-
dolatai nemsokára megszabadultak minden logikától.

Willovsky már régen fekete bőrkofferéről álmódott, melyet színültig tömött meg pénzzel, az ezüstös szakállu vezérigazgató még mindig irodájában ült s egy papirlapot tanulmányozott, melyet titkára nyújtott át neki. A papíron hosszú számoszlopok voltak.

— Milyen benyomást tett a játéknál? — kérdezte a főnök anélkül, hogy fölemelte volna tekintetét a papir-
lapról.

— Először nagyon bizonytalan volt, mint minden kez-
dő, de igen gyorsan belejött. Aztán szinte gunyosan ját-
szott tovább; gunyosan és nyugodtan.

A vezérigazgató apró ujjával a számokkal teleirt pa-
pirlapra mutatott.

— Sok ebben gyerekes vonás, de van rengeteg gya-
nus momentum is. Meg lehet-e véletlenül találni az egysze-
res és háromszoros esélyek kombinációját? És ez? — egy pontra mutatott, ahol a számsor cikk-cakkszerűen ugrált ide-oda, — a széria tökéletes biztonsága! Ha gyanunk be-
igazolódik, csodálni fogom ezt az embert vakmerősége és arcátlansága miatt.

A vezérigazgató gondolataiba mélyedt. A titkár ezt kérdezte tőle:

— Parancsol még valamit velem ma éjszaka, vezér-
igazgató ur?

— Egyelőre semmit.

Az őszszakállas ember szemeiben furesza fény villant meg.

— Egyelőre megvárjuk holnapi játékát, — folytatta, — Az illetékes szerv mindenesetre legyen minden eshető-
ségre elkészülve; további utasítást holnap kap majd.

A titkár mély meghajlással távozott el.

IX.

Bár Willovsky jól tudta, hogy a játéktérnek már délelőtt tíz órától nyitva vannak, csak késő este ment el ismét a kaszinóba. Az egész napot igen kellemesen töltötte el. Miután a pompás fürdőintézetben egy raffináltan nagyszerű fürdőt vett, kocsival végighajtatott a tenger melletti uton egész egy hegyi faluig, ahol megreggelizett. Naplementekor már ismét Monte Carlóban volt s a va-
csorához igen gondosan öltözködött fel. Éjszakai nyugta-
lan álmái, az öreg ember figyelmeztetése, a bőrtokhistó-
riája és sok minden más miatt is tegnapi nyereségét a szál-
loda páncélcasszájába záratta. Most bement az irodába és tizezer frankot vett ki betétjéből. Ez az összeg tulan-
nak tünt fel előtte, hiszen tegnap sokkal kevesebbet fek-
tetett be, de elvégre nem akart kiesinyes lenni. A játék el-
végre csak játék s az első tétek el is veszhetnek. Hogy ma is nyerni fog ebben biztos volt, csak a szisztema szerint kell játszani, akkor a véletlen őt fogja szolgálni, akár-
csak valami hűséges rabszolga. Edgar Willovsky kitünő hangulatban lépte át a kaszinó elegáns küszöbét.

(Folyt. köv.)

A Képes Hét gyermekszépségversenye. 1. Molnár Marian, Gálszécs. 2. Szenes Hanzi, Kassa. 3. Nógrádi ikrek. 4. Rónai Tibi és Kari. 5. Szabó Sárika, Beregszász. 6. Laurencsik Klárka, Losonc. 7. Csekes Katóka, Szap. 8. Takáts Aranka, Andre Lajos és Boriska, Pozsony. 9. Vassányi Klárka, Losonc. 10. Tibi és Gyuri, Terebes. 11. Mihalik Gabriella, Surány. 12. Kroscsenits Csilike, Felsőnyárasd. 13. Fischer Bandi, Tornalja. 14. Krausz Médi, Kassa. 15. Erdélyi Lacika, Kelecsény. 16. Welsz Giza Magda, Homonna. 17. Mihalik J. Árpád, Surány. 18. Mihalik Ellyke, Surány.